

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou AK Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2012, č.j. OAM-218/ZA-ZA06-K01-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2013, č. j. 1 Az 18/2012 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 10. 2012, č. j. OAM-218/ZA-ZA06-K01-2012 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný v uvedeném rozhodnutí vycházel z toho, že žalobce jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl legalizaci svého dalšího pobytu v ČR, kde žije již od roku 1998 a kde pobývají na základě jim uděleného trvalého pobytu jeho manželka a zletilý syn. Žalovaný neshledal, že by žalobce v průběhu řízení uvedl skutečnosti, na základě nichž by mohl učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a že by za tuto činnost byl pronásledován. Správní orgán rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce byl na Ukrajině pronásledován z důvodu taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů nebo, že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Správní orgán se zabýval i tvrzením žalobce, že přísluší k Rusínům, a tím, že jeho dědeček v době 2. světové války bojoval po boku generála Ludvíka Svobody. Správní orgán žádost žalobce považuje za účelovou, podanou s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt v ČR. Žalobce podle svých slov pobýval v ČR od roku 1999, kdy neakceptoval mu udělené správní vyhoštění a výjezdní příkaz. Po dobu 13 let se žalobce nesnažil svůj pobyt zlegalizovat, a to i za situace, kdy doba uděleného správního vyhoštění uplynula. Nelze rovněž přehlédnout, že o mezinárodní ochranu požádal až po té, co byl v ČR znovu zadržen orgány cizinecké policie, byl znovu správně vyhoštěn, neuspěl

v odvolání proti rozhodnutí a nacházel se tedy v situaci, kdy by musel reálně území republiky opustit.

Žalovaný správní orgán neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a v případě žalobce neshledal ani žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu. V této souvislosti se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný dle § 28 zákona o azylu posoudil důvody žalobce i ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a neshledal žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále konstatoval, že na území Ukrajiny podle databanky ČTK neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žadatele představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Po posouzení informací o zemi původu neshledal, že by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V souvislosti s tvrzením žalobce, že na území ČR pobývají jeho manželka a syn, oba občané Ukrajiny, kterým byl již v roce 2006 udělen trvalý pobyt, správní orgán upozornil, že samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR. Žalovaný neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 15. 2. 2013, č. j. 1 Az 18/2012 – 19, zamítl.

Proti rozhodnutí městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, dále z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma nebo dokonce nebezpečí smrti. Poukazuje na to, že má strach ze všeho. Stěžovatel dále uvádí, že jeho manželka a syn žijí v ČR, kde žijí ve společné domácnosti a mají trvalý pobyt. V případě, že by stěžovatel odjel, manželka se synem by zůstali, neboť na Ukrajině již nemají žádnou rodinu a už by se nedokázali asimilovat. Jejich domovem je již ČR. Syn žije v ČR již od 3. třídy nepřetržitě a má zde veškeré zázemí a přátele. Návratem na Ukrajinu by manželka a syn utrpěli psychickou a morální újmu. Stěžovatel i jeho manželka mají velké obavy z toho, že by odloučení mělo neblahý vliv jak na fungující manželství,

pokračování

tak na funkčnost rodiny a zejména na výchovu syna. Stěžovatel se domnívá, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, případně pro udělení azylu, zejména humanitárního, či doplňkové ochrany, trvají. Stěžovatel namítá, že správní orgán dostatečně neposoudil důvodnost požadavku žalobce na udělení azylu, své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil a neposoudil nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu. V kasační stížnosti stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se i nadále domnívá, že nepochybil a postupoval správně, když mezinárodní ochranu stěžovateli dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu, neudělil. Správní orgán má za to, že během správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebyly naplněny ani podmínky pro udělení azylu dle § 13 téhož zákona, nebyly shledány ani důvody hodné zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel nespĺňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. V daném případě je nepochybné, že hlavním důvodem žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území ČR.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.
- 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud v kasační stížnosti neshledal relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Žalovaný v daném případě posoudil žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností, které žadatel uvedl a které ve správním řízení vyšly najevo z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelem ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu.

Kasační námitky stěžovatele se netýkají právních otázek, které dosud nebyly vůbec, či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Nejvyšší správní soud v posuzované věci také neseznal, že je na místě změnit výklad určité právní otázky a neshledal ani zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Stěžovatel ostatně ani takové pochybení v kasační stížnosti netvrdil, když v rámci své argumentace bez uvedení jakýchkoliv konkrétních relevantních skutečností pouze obecně poukazoval na strach ze všeho a na obavy z negativního vlivu jeho odloučení od manželky a syna na fungující manželství, funkčnost rodiny a na výchovu syna.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k jejímu věcnému projednání. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek již ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu